

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Miloslava Výborného a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **LOO, s. r. o.**, se sídlem Karlovo náměstí 290/16, Praha 2, zast. JUDr. Janem Havlíčkem, advokátem se sídlem Chlumova 5429/1a, Jihlava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 8. 2010, čj. 9642/10-1500-106794, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2014, čj. 8 Af 60/2010 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Finanční úřad pro Prahu 8 (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 6. 1. 2010, čj. 288149/09/008511108314, nevyhověl žádosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) o přiznání úroků z přeplatku na dani z přidané hodnoty ze dne 10. 9. 2009. Odvolání proti rozhodnutí správce daně zamítlo Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 4. 8. 2010, čj. 9462/10-1500-106794. Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta.

[2] Nejvyšší správní soud k osobám účastníků řízení uvádí, že s účinností od 1. 1. 2013 došlo dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ke zrušení Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, které bylo v projednávané věci žalovaným správním orgánem. Dle citovaného zákona se jeho právním nástupcem stalo Odvolací finanční ředitelství (dále jen „žalovaný“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[3] Stěžovatel podal dne 27. 1. 2009 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008, v němž požádal o vrácení nadměrného odpočtu ve výši 731 162 Kč. Správce daně zahájil výzvou ze dne 11. 2. 2009 vytykácí řízení dle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc. V této výzvě správce daně uvedl, že mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých zdanitelných plněních vykázaných v oddílu B. daňového přiznání, neboť stěžovatel v uvedeném čtvrtletí nevykázal žádná uskutečněná zdanitelná plnění a došlo k vysokému nárůstu přijatých zdanitelných plnění oproti minulému zdaňovacímu období. Stěžovatel byl proto vyzván k předložení konkrétních důkazů osvědčujících skutečnosti uvedené v daňovém přiznání. Správce daně v rámci vytykácího řízení nezjistil nedostatky, které by ovlivnily základ daně a daňovou povinnost stěžovatele, vydal proto dne 5. 6. 2009 platební výměr na daň z přidané hodnoty, jímž stěžovateli vyměřil nadměrný odpočet ve výši 731 162 Kč. Nadměrný odpočet byl stěžovateli dne 16. 6. 2009 vrácen.

[4] Dne 10. 9. 2009 podal stěžovatel žádost o vrácení úroků z přeplatku na dani, které správce daně nevyhověl. Podle správce daně se za den vzniku vratitelného přeplatku považuje den vyměření. Vratitelný přeplatek se vrátí do 30 dnů ode dne jeho vyměření. V odůvodnění rozhodnutí správce daně uvedl, že výzvou ze dne 11. 2. 2009 bylo zahájeno vytykácí řízení. Nadměrný odpočet v projednávané věci tak vznikl až jeho vyměřením na základě platebního výměru. Nárok na úrok z přeplatku na dani tedy podle správce daně nevznikl.

[5] Proti rozhodnutí správce daně podal stěžovatel odvolání, podle kterého pochybnosti správce daně uvedené ve výzvě, kterou bylo zahájeno vytykácí řízení, nejsou dostatečně určité a odůvodněné. Vytykácí řízení tak podle stěžovatele nebylo řádně zahájeno, a došlo proto ke konkludentnímu vyměření daně. Stěžovatel při místním šetření v rámci vytykácího řízení dne 3. 3. 2009 uvedl, že je nově registrovaným daňovým subjektem, který staví výrobní halu a pořizuje nákladné technologie. V rámci vytykácího řízení správce daně provedl dožádání ke správcům daně dodavatelů stěžovatele, u nichž ověřoval, zda byla odvedena daň na výstupu. Stěžovatel je přesvědčen, že toto dožádání nemělo souvislost s jeho daňovou povinností. Dovožoval, že správce daně může nárok na nadměrný odpočet zpochybnit pouze za předpokladu, že s přihlédnutím k objektivním skutečnostem bude prokázáno, že se dodání uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Postup správce daně při vytykácím řízení označil stěžovatel za rozporný s právem Evropské unie, konkrétně s principem přiměřenosti a rovnocennosti. Stěžovatel namítl, že dne 24. 2. 2009 došlo ke konkludentnímu vyměření nadměrného odpočtu na dani z přidané hodnoty, který měl být stěžovateli vrácen nejpozději do 26. 3.

pokračování

2009. Od tohoto data do dne skutečného vrácení nadměrného odpočtu (tj. 16. 6. 2009) požadoval stěžovatel úrok z vratitelného přeplatku na dani.

[6] Žalovaný odvolání stěžovatele zamítl. Podotkl, že se v projednávaném případě jednalo o teprve druhé přiznání k dani od registrace stěžovatele k dani z přidané hodnoty, které ve srovnání s prvním daňovým přiznáním vykazovalo výrazné odlišnosti. Výzva k odstranění pochybností dle § 43 zákona o správě daní a poplatků byla dle žalovaného dostatečně určitá a řádně odůvodněná; požadavky v ní uvedené byly konkrétně formulovány. Touto výzvou bylo řádně zahájeno vytykácí řízení. Z tohoto důvodu již nemohlo dojít ke konkludentnímu vyměření daně. Přeplatek na dani vzniká dle § 105 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro projednávanou věc, až vyměřením přeplatku. Den vydání platebního výměru je dnem vyměření daně a dnem vzniku vratitelného přeplatku. Platební výměr byl vydán dne 5. 6. 2009 a nadměrný odpočet byl stěžovateli vrácen dne 16. 6. 2009. Nárok na úrok z přeplatku proto stěžovateli nevznikl. Ve zpochybných dožádáních správce daně ověřoval, jakým způsobem dodavatelé stěžovatele prokázali kromě faktur i existenci zdanitelných plnění. Jedná se přitom o skutečnosti rozhodné pro správné posouzení oprávněnosti nároku stěžovatele na uplatněný nadměrný odpočet. Žalovaný se neztotožnil s odvolací námitkou, podle níž byla porušena práva stěžovatele plynoucí mu z práva Evropské unie. Označil též za irrelevantní námitku, podle níž lze nárok na nadměrný odpočet zpochybnit pouze za předpokladu, že s přihlédnutím k objektivním skutečnostem bude prokázáno, že se dodání uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty.

III. Řízení před krajským soudem

[7] Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, která se obsahově shodovala s odvoláním proti rozhodnutí správce daně. Navíc stěžovatel uvedl, že nad rámec svých povinností zaslal správci daně současně s daňovým přiznáním informaci o tom, že nárůst nadměrného odpočtu je způsoben výstavbou nového výrobního závodu.

[8] Městský soud žalobu zamítl. Ztotožnil se se závěry správních orgánů, podle nichž bylo vytykácí řízení řádně zahájeno dostatečně určitou a odůvodněnou výzvou k odstranění pochybností. Postup správce daně odpovídal zákonným ustanovením a podle městského soudu nelze dovodit, že by došlo k zásahu do ústavně zaručených práv stěžovatele nebo do práv, která pro něj vyplývají z práva Evropské unie. Městský soud dále posoudil konkrétní dožádání provedená v rámci vytykácího řízení správcem daně a dospěl k závěru, že byla učiněna za účelem zjištění, zda stěžovatelem přijatá zdanitelná plnění byla fakticky uskutečněna. Dožádání tedy mělo věcnou souvislost s daňovým řízením stěžovatele. V rámci vytykácího řízení správce daně nezjistil nedostatky, které by mohly ovlivnit výši nadměrného odpočtu uplatněného stěžovatelem. Na základě řádně zahájeného vytykácího řízení nemohlo dojít ke konkludentnímu vyměření daně a nadměrného odpočtu. K vyměření daně došlo vydáním platebního výměru dne 5. 6. 2009, od tohoto data plynula lhůta k vrácení vratitelného přeplatku na dani dle § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, kterou správce daně dodržel, neboť stěžovateli vrátil nadměrný odpočet dne 16. 6. 2009. Městský soud dále odkázal na judikaturu Nejvyššího

správního soudu potvrzující výše uvedené závěry. Námitku stěžovatele týkající se možnosti zpochybnit nárok na nadměrný odpočet pouze v případě, kdy se jedná o daňový podvod, označil i městský soud za irelevantní.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, podle níž je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud podle stěžovatele nedostatečně odůvodnil, proč považuje výzvu k odstranění pochybností za dostatečně určitou, nevypořádal se s judikaturou Nejvyššího správního soudu týkající se zahájení vytýkacího řízení a s tím, že stěžovatel správci daně zaslal spolu s daňovým přiznáním informaci vysvětlující nárůst zdanitelných plnění na vstupu. Nevypořádána zůstala dle stěžovatele i žalobní argumentace právem Evropské unie a judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem městského soudu, podle něhož výzva k odstranění pochybností byla v posuzované věci dostatečně konkrétní. Setrval na názoru, že okamžik vyměření nadměrného odpočtu byl nesprávně posouzen a že nárok na nadměrný odpočet lze zpochybnit pouze v případě daňového podvodu a nárok na něj nelze zpochybnit prověřováním daňové povinnosti dodavatele daňového subjektu.

[10] Žalovaný využil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti. Ve svém podání se ztotožnil s vypořádáním věci městským soudem a odkázal na své rozhodnutí a svá dřívější podání.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[11] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Na základě § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo v případě, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K těmto vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Takto přezkoumal i napadený rozsudek, přihlédl k námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem a dospěl k následujícím závěrům.

[13] Stěžovatel namítal, že závěr městského soudu ohledně určitosti výzvy k odstranění pochybností není dostatečně odůvodněn. Městský soud se však uvedenou námitkou poměrně podrobně zabýval na straně 5 napadeného rozsudku, kde rozebral konkrétní znění uvedené výzvy. Odůvodnění výzvy včetně formulace požadavků shledal městský soud dostatečně konkrétní ve vazbě na projednávaný případ s tím, že výzva splňuje zákonné požadavky. Judikatura Nejvyššího správního soudu uvedená stěžovatelem ve

pokračování

vztahu k formulaci výzvy k odstranění pochybností dle § 43 zákona o správě daní a poplatků sice nebyla v napadeném rozsudku konkrétně citována, způsob vypořádání námítky městským soudem je však s touto judikaturou zcela v souladu.

[14] V souvislosti s výše uvedeným stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal s informací uvedenou v žalobě, podle níž byl správci daně současně s daňovým přiznáním vysvětlen nárůst zdanitelných plnění na vstupu. Nejvyšší správní soud považuje nejprve za vhodné poukázat na to, že uvedené tvrzení stěžovatele obsažené v žalobě je obecného charakteru a představuje podpůrnou informaci (spíše než samostatnou žalobní námitku nebo argumentaci) k námitce, podle níž výzva k odstranění pochybností nebyla dostatečně určitá a odůvodněná. Městský soud se touto žalobní argumentací zabýval podrobně. Není povinností městského soudu vypořádat každou jednotlivou větu uvedenou v žalobě, ale zabývat se všemi řádně uplatněnými žalobními body. Dospěl-li tedy městský soud na základě podrobného posouzení k závěru, že výzva k odstranění pochybností splňovala všechny zákonné požadavky, neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Nad rámec uvedeného lze poukázat na následující skutečnosti vyplývající z daňového spisu. Stěžovatel podal dne 27. 1. 2009 daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2008. Součástí tohoto přiznání je soupis faktur od různých dodavatelů stěžovatele na různé částky spolu s fakturami a smlouvou o dílo uzavřenou mezi stěžovatelem a společností KOLLAR, s. r. o. To vše s dodatkem, podle něhož *obsahem faktur jsou náklady související se stavbou výrobní haly pro budoucí podnikatelskou činnost*. Podání stěžovatele neobsahuje žádné relevantní vysvětlení, resp. informaci, vztahující se k tomu, proč stěžovatel za uvedené zdaňovací období nevykazuje žádná uskutečněná zdanitelná plnění a z jakého důvodu došlo k tak výraznému nárůstu přijatých zdanitelných plnění. I přes toto podání není možno pochybnosti správce daně vyjádřené ve výzvě k odstranění pochybností označit za zcela neodůvodněné a zahájení vytýkacího řízení za zjevně svévolné.

[15] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel i v tom, že se městský soud nevypořádal dostatečně s jeho argumentací evropským právem a judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Městský soud na straně 5 napadeného rozsudku uzavřel, že výzvou k odstranění pochybností ani zahájením vytýkacího řízení nebyla porušena práva stěžovatele vyplývající pro něj z evropského práva či zásad daňového řízení. Ve vztahu k uplatněné žalobní námitce považuje Nejvyšší správní soud takové vypořádání za dostatečné, neboť stěžovatel v žalobě neuvedl, jakým způsobem mělo být zasaženo do jeho práv vyplývajících z evropského práva. Neuvedl ani konkrétně, čím měly být porušeny namítané zásady přiměřenosti a ekvivalence. Pouze obecně namítal porušení právních principů a práva Evropské unie. Ani s touto námitkou se proto Nejvyšší správní soud neztotožnil. Městský soud označil za irelevantní žalobní námitku, podle které lze zpochybnit nárok daňového subjektu na nadměrný odpočet pouze v případě, kdy se jedná o daňový podvod. Lze souhlasit se stěžovatelem, že závěr městského soudu je stručný a mohl být podrobněji odůvodněn, nicméně vzhledem k faktu, že argumentace stěžovatele i stěžovatelem citované rozhodnutí Soudního dvora Evropského unie se vztahují ke zcela jiným skutkovým okolnostem, neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelným.

[16] Stěžejní kasační námitkou stěžovatel napadá závěr městského soudu, podle něhož byla výzva k odstranění pochybností dostatečně určitá a bylo jí řádně zahájeno vytýkácí řízení.

[17] Vytýkácí řízení je upraveno v ustanovení § 43 zákona o správě daní a poplatků, podle jehož odstavce 1 *[v]zniknou-li pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.* Má-li správce daně pochybnost o přeplatku, který má daňovému subjektu vzniknout, pak dle odst. 2 téhož ustanovení zahájí postup k odstranění pochybnosti do 30 dnů ode dne, kdy bylo takovéto podání učiněno. Ve výzvě daňovému subjektu určí správce daně přiměřenou lhůtu k odpovědi, která nesmí být kratší než 15 dnů, a poučí ho o následcích spojených s tím, jestliže pochybnost neodstraní nebo nedodrží stanovenou lhůtu.

[18] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 110/2007 – 102 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), které ostatně citoval i stěžovatel, uvedl, že ve výzvě podle § 43 zákona o správě daní a poplatků musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Z výzvy k odstranění pochybností ze dne 11. 2. 2009 vyplývá, že správce daně nabyt pochybnost o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2008, neboť stěžovatel v přiznání nevykázal žádná uskutečněná zdanitelná plnění, a naopak vykázal vysoký nárůst přijatých zdanitelných plnění oproti minulému zdaňovacímu období. S ohledem na tyto skutečnosti se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem stěžovatele, že by odůvodnění výzvy bylo jakkoli vágní nebo neurčité. Naopak je zjevné, jaké konkrétní pochybnosti správce daně měl a na základě jakých skutečností k nim dospěl.

[19] Totéž lze konstatovat i ve vztahu k výzvě k předložení evidence dle § 100 zákona o dani z přidané hodnoty a důkazních prostředků prokazujících skutečnosti uvedené v daňovém přiznání včetně daňových dokladů vztahujících se k uskutečněným a přijatým zdanitelným plněním. Vyzval-li správce daně stěžovatele dále k předložení dalších účetních dokladů, deníku, hlavní knihy a knihy analytické evidence, resp. skladové evidence, a potřebu zjištění obsahu těchto dokumentů srozumitelně odůvodnil, nelze tuto výzvu považovat za nekonkrétní. Nejvyšší správní soud posoudil výzvu k odstranění pochybností ze dne 11. 2. 2009 a shledal, že odpovídá zákonným požadavkům, je dostatečně určitá, odůvodněná a srozumitelná. Touto výzvou bylo řádně zahájeno vytýkácí řízení ve smyslu § 43 zákona o správě daní a poplatků.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou posouzení okamžiku vyměření nadměrného odpočtu, neboť dle § 105 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty se za den vzniku vratitelného přeplatku považuje den jeho vyměření. Vratitelný přeplatek vzniklý v důsledku nadměrného odpočtu se dle odst. 1 téhož ustanovení vrátí do 30 dnů ode dne jeho vyměření.

[21] Zákon o správě daní a poplatků využíval principu konkludentního vyměření daně dle § 46 odst. 5, na jehož základě neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně.

[22] V projednávané věci podal stěžovatel daňové přiznání k dani z přidané hodnoty dne 27. 1. 2009. Jak již bylo výše uvedeno, řádnou výzvou k odstranění pochybností správce daně zahájil vytykáci řízení. Zahájení vytykácího řízení představuje absolutní překážku pro možnost aplikace § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně je tak po ukončeném vytykáčím řízení vždy povinen vydat platební výměr, a to i když dospěje k závěru, že veškeré údaje uvedené daňovým subjektem v daňovém přiznání jsou správné, pravdivé, průkazné či úplné. Až den vydání platebního výměru je tedy dnem vyměření daně. V případě, že se jedná o daň z přidané hodnoty, je tento den i dnem vyměření ve smyslu § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, čj. 7 Afs 10/2006 – 57).

[23] Správce daně ukončil vytykáci řízení vydáním platebního výměru dne 5. 6. 2009, kterým stěžovateli vyměřil nadměrný odpočet ve výši 731 162 Kč (tedy v souladu s daňovým přiznáním k dani z přidané hodnoty uplatněným stěžovatelem za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2008). Tento vratitelný přeplatek byl stěžovateli dne 16. 6. 2009 vrácen. Není tedy pochyb o tom, že vratitelný přeplatek byl vrácen ve lhůtě stanovené v § 105 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Nárok na úrok z přeplatku na dani z přidané hodnoty tedy stěžovateli nevznikl. Námitka není důvodná.

[24] Stěžovatel dále namítl, že na základě judikatury Soudního dvora Evropské unie (konkrétně rozsudků ve věci C-286/94 C-286/94 - Garage Molenheide a další v. Belgische Staat, a ve věci C-354/03 - Optigen a další) nemá prověřování daňové povinnosti dodavatele vliv na nárok na nadměrný odpočet daně daňového subjektu a tento nárok lze zpochybnit pouze v situaci, kdy s přihlédnutím k objektivním skutečnostem bude prokázáno, že se dodání uskutečnilo pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty.

[25] Soudní dvůr v citovaných rozhodnutích konstatoval, že nárok osoby povinné k dani, která uskutečnila plnění, na odpočet daně z přidané hodnoty odvedené na vstupu není dotčen okolností, že v řetězci dodávek, v němž byla tato plnění uskutečněna, je jiné plnění, které předchází nebo následuje po plnění uskutečněném touto osobou povinnou k

dani, zasaženo podvodem s daní z přidané hodnoty, aniž by to sama posledně uvedená věděla nebo mohla vědět. Správce daně v posuzované věci neprověřoval daňovou povinnost žádného z dodavatelů stěžovatele. V dožádáních ze dne 12. 3. 2009 k Finančnímu úřadu v Brandýse nad Labem a ze dne 12. 3. 2009 k Finančnímu úřadu v Bystřici nad Pernštejnem správce daně prověřoval, zda stěžovateli byla konkrétní zdanitelná plnění fakticky poskytnuta a zda je tedy daňové přiznání stěžovatele v tomto ohledu správné. Dále je třeba podotknout, že v posuzovaném případě správce daně nezadržoval nadměrný odpočet z důvodu účasti stěžovatele nebo jeho dodavatelů na daňovém podvodu, ale pouze z důvodu pochybností o správnosti výše nadměrného odpočtu stěžovatele, což mu umožňoval zákon o správě daní a poplatků a zákon o dani z přidané hodnoty. Nelze se též ztotožnit se závěrem stěžovatele, že správce daně může zadržovat nadměrný odpočet výhradně v případě podezření z daňového podvodu. Takový výklad by vedl k absurdním důsledkům, kdy by správce daně vůbec nemohl prověřovat správnost výše uplatněného nadměrného odpočtu u daňového subjektu v důsledku pochybností vzniklých na základě daňového přiznání nebo hlášení.

VI. Závěr a náklady řízení

[26] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem neshledal Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by svědčilo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že ani žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnost nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu